

Αλληγορικό το ποίημα του Ν. Γκάτσου το 'το δίκτυ'. Συναρπαστική η μελοποίηση από τον Σ. Ξαρχάκο. Πολύ καλές εκτελέσεις -και μάλιστα από γυναικείες φωνές- που ακολούθησαν την πρώτη εκτέλεση από τον Τάκη Μπίνη, μια φωνή ανεπανάληπτη . Προκαλεί άπειρους συνειρμούς για ένα σύγχρονο το δράμα με σύγχρονους 'ασήμαντους ήρωες '

Προφανώς το δίκτυ είναι η φαντασιακή αναπαράσταση της αιχμαλωσίας, νοητική μετάφραση της πραγματικότητας της. Τα πρόσωπα των ιδεών μας για αυτήν, είναι ενταγμένα στο ατομικό μας εννοιολογικό πλαίσιο. Ένα πλαίσιο προκαθορισμένο από συλλογικά κοινωνικά αρχέτυπα. Η αιχμαλωσία του ανθρώπου σε δίκτυ, δεν μπορεί παρά να είναι ο συμβολισμός της αυτοαιχμαλωσίας, της ψυχολογικής αιχμαλωσίας.

Κάθε φορά που ανοίγεις δρόμο στη ζωή
μην περιμένεις να σε βρει το μεσονύχτι
έχε τα μάτια σου ανοιχτά βράδυ πρωί
γιατί μπροστά σου πάντα απλώνεται ένα δίκτυ
έχε τα μάτια σου ανοιχτά βράδυ πρωί
γιατί μπροστά σου πάντα απλώνεται ένα δίκτυ

Αν κάποτε στα βρόχια του πιαστείς
κανείς δε θα μπορέσει να σε βγάλει
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι

Αυτό το δίκτυ έχει ονόματα βαριά
που είναι γραμμένα σ' επτασφράγιστο κιτάπι
άλλοι το λεν του κάτω κόσμου πονηριά
κι άλλοι το λεν της πρώτης άνοιξης αγάπη

Αν κάποτε στα βρόχια του πιαστείς
κανείς δε θα μπορέσει να σε βγάλει
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι

Source URL:<http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=en/node/1300#comment-0>